

TYÖVÄENLUOKKA JA SEN „PARLAMENTTI“-EDUSTUSTO

Venäjän valveutuneet työläiset eivät ole ensi kertaa tekemisissä työväenluokan kollektiivisen valtakunnanduumaedustuston kanssa. Ja joka kerta, kun tällainen edustustomuodostettiin II, III ja IV Duumassa (emme puhu ensimmäisestä, jota sosialidemokraattien enemmistö boikotoi), joka kerta oli havaittavissa sosialidemokraattien *enemmistön* ja sosialidemokraattien duumaedustuston katsomusten, mielipiteiden ja suunnan *epäsuhdetta*.

Toisen Valtakunnanduuman suhteen on olemassa tarkat tiedot tästä epäsuhteesta. Vuoden 1907 keväällä todettiin virallisesti ja kiistattomasti, mitkä katsantokannat, suunnat, virtaukset tai puoluaryhmät ovat vallitsevina sosialidemokratiassa ja mitkä sosialidemokraattisessa duumaryhmässä.

Osoittautui, että lähettäessään yhden edustajan kutakin 500 sosialidemokraattista työläistä kohti, bolshevikeilla oli silloin 105 edustajaa, menshevikeillä 97 ja puoluaryhmien ulkopuolella olevia oli 4¹⁰⁷.

Ilmeinen enemmistö oli bolshevismien puolella.

„Kansallisista” sosialidemokraateista puolalaisilla oli 44 edustajaa, bundilaisilla 57 ja latvialaisilla 29. Koska latvialaisten keskuudessa olivat silloin opportunistien, menshevikkien ja Bundin vastustajat voimakkaana enemmistönä, niin „kansallistenkin” keskuudessa oli „virtausten” suhde yleensä sama kuin niiden suhde sosialidemokratian „venäläisessä” osassa.

Mutta sosialidemokraattisessa duumaryhmässä oli silloin 36 menshevikkiä ja 18 bolshevikkia, ja työväenkuurian edustajista oli 12 menshevikkiä ja 11 bolshevikkia¹⁰⁸. On selvää, että enemmistönä olivat menshevikit.

„Virtausten” voimasuhteet sosialidemokratiassa ja duumaryhmässä eivät siis jakaantuneet samalla tavalla, vaan aivan päinvastaisesti.

Oliko se sattuma?

Ei. Tavallisesti maailman kaikissa maissa on havaittavissa työväenpuolueiden parlamenttiedustajain kokoonpanon *suurempi opportunistisuus* itse työväenpuolueiden kokoonpanoon verrattuna. Tämän ilmiön syytä ei ole vaikea huomata: ensinnäkin kaikki porvarillisten maiden vaali-järjestelmät, jopa kaikkein demokraattisimmatkin, *rajoittavat* todellisuudessa työläisten äänioikeutta joko ikärajalla (Venäjällä 25 vuotta) tahi asuin- ja työpaikan vakinaisuudella (Venäjällä puoli vuotta) j.n.e. Nämä rajoitukset koskevat tavallisesti eniten nimenomaan proletariaatin nuoria, valveutuneimpia ja päättäväisimpiä kerroksia.

Toiseksi, työväenpuolueiden ei-proletaariset ainekset — työväenliittojen virkailijat, pikkuisännät, toimitsijat ja varsinkin „intelligenssi” — spesialisoituvat porvarillisessa yhteiskunnassa *minkälaisen* äänioikeusjärjestyksen vallitessa hyvänsä (ammattinsa, „yhteiskunnallisen” asemansa ja valmentuneisuutensa johdosta) helpommin „parlamentti”-ammattiin.

Mitä johtopäätöksiä tästä tosiasiasta seuraa ja kuinka oli asianlaita kolmannessa ja neljännessä Duumassa toiseen verrattuna,— näille kysymyksille omistamme seuraavan kirjoituksen.

„Pravda” № 191,
joulukuun 12 pnä 1912
Allekirjoitus: V. I.

Julkaistaan „Pravda” lehden
tekstin mukaan